

подигнах повиснахъ си главѣ и мя погледа доста време. А послѣ съ гласъ приличенъ повече на прѣжснѣто дыханіе изрече полека тѣзи думы: — Горко мое чедо! . . . загубвамъ ся . . . Не плачи! . . . Ты мя остави нѣколко време; но бѣхъ станѣла толкози неспосна! . . . Ще ся срѣщнемы пакъ, Максиме, и ще ти обіеспѣхъ, сыно мой . . . Не могъ вече . . . Напомни на бащѣ си което ми ся обѣща той. А ты въ тѣзи борбѣ на живота, бѣди великодушень и прощавай слабытъ! — Туй като рече паднахъ като полумъртва; а слѣдъ малко като си подигнахъ съ трудъ единѣтъ прѣстъ и мя погледнахъ: — Сестра си, рече, и ся склопихъ чернытъ ѣ мигачи. Слѣдъ малко пакъ гы отвори и силно си протегнахъ рѣцѣтъ. Азъ изведнѣхъ извикахъ и като ся притече баща ми пригърнахъ тѣлото на майкѣ ми и много време го обливаше съ горещи сълзы.

Подиръ нѣколко деніе по неговѣ заповѣдъ, съобразнахъ както казваше съ послѣдніхъ волѣхъ на майкѣ ми, излѣзохъ отъ родителскійтъ си домъ и отъ Францѣ, и ся прѣдадохъ на странническый животъ доро до днесъ. Отсѣтствовахъ една годинахъ и сыновната любовь, която растѣше споредъ колкото ся укротявахъ стремленіята на младостѣхъ, подканяше мя да ся върнахъ при источникътъ на живота си между гробътъ на незабвеннѣхъ ми майкѣ и люлкѣхъ на милѣхъ ми сестра; но баща ми самъ си бѣше опрѣдѣ-